

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, 18 de desembre de 2006.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Prèvia demanda d'embargament preventiu, que va ser concedit per l'Aute de l'Hble. Batlle de data 31 de juliol del 2003, el dia 1 de juny del 2004 la representació processal del Sr. Patrice Jean Yves G. va formular demanda contra els consorts Philippe René C.B. i Marie-Hélène C. en reclamació de la suma de 25.681,24 euros, més els interessos meritats a partir del dia de la contesta a la demanda, més les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat i procurador. La citada suma era deguda, segons el demandant, com a conseqüència dels préstecs que va concedir als demandats amb un import de 600.000 francs, més 25.000 francs més que el Sr. B. va cobrar quan anaven destinats al Sr. G. i que sols van ser reemborsats en part, més els interessos pactats entre les parts, més els interessos moratoris a partir del 31 de desembre de l'any 2001.

II.- El dia 30 de juny del 2004 la representació processal de la Sra. Marie-Hélène C. va contestar a la demanda manifestant que havia retornat la suma de 4.932 euros abans de la presentació de la demanda, que era tot el que devia ja que mai s'havia pactat el pagament de cap

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

quantitat en concepte d'interessos, motiu pel qual sol·licitava es desestimés la demanda i es condemnés a l'adversa al pagament de les costes del procediment.

III.- Les parts van formular oportunament els seus escrits de rèplica i dúplica reiterant els seus arguments.

IV.- L'Hble. Tribunal de Batlles va dictar Sentència el dia 12 d'abril del 2006 estimant parcialment la demanda i condemnant solidàriament als consorts Srs. Philippe René C.B. i Marie Hélène C. a satisfer al Sr. Patrice Jean Yves G. la suma de 4.932 euros, sense efectuar especial condemna en costes.

V.- En data 24 de juliol del 2006 la representació processal del Sr. Jean Yves G. formula recurs contra la Sentència d'instància i, pels motius recollits a les seves conclusions, demana la seva revocació i que es condemni als demandats al pagament de la suma de 25.681,24 euros, corresponent al reembossament dels préstecs acordats fins a la data d'embargament preventiu, més l'interès mensual de l'1% legal pels danys causats que es meriti d'ençà aquella data fins el total pagament, o bé, subsidiàriament, que es condemni als demandats a pagar l'import que resulti d'aplicar l'interès legal pels danys causats d'ençà el requeriment verbal de 3 de febrer del 2000 fins la data del total reemborsament, més les costes processals causades.

VI.- Contra la mateixa Sentència formula recurs igualment la representació processal de la Sra. Marie-Hélène C. en data 24 de juliol del 2006 i, pels arguments recollits a les seves conclusions, demana la seva revocació parcial en el sentit d'imposar les costes de la primera i segona instància a l'adversa per la seva temeritat en presentar la demanda quan ella ja havia dipositat la quantitat deguda.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI.

FONAMENTS DE DRET

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

I.- No es discuteix en aquest litigi que el Sr. Jean Yves G. va prestar diverses quantitats als demandats i que aquests li van retornar sols en part, quedant sense abonar del principal la suma de 4.932 euros.

La controvèrsia queda centrada en si les parts van pactar que aquestes quantitats es pagarien amb interessos o sense ells, quin era l'import d'aquests interessos i a partir de quin moment es meritaven.

Pel que fa a si es van pactar o no interessos, la demandant afirma que es van pactar i van ser de qualitat i aquest criteri s'ha de compartir, ja que consten a les actuacions tres documents en els què el Sr. B. reconeix aquest pacte. El primer d'ells és el fax de data 3 de febrer del 2000 (foli 345), que el perit Sr. Artur Homs Fernández considera autèntic després de consultar l'escriptori de l'ordinador del Sr. G. i del qual no hi ha motius per dubtar, en el qual el demandat assegurava que vetllaria "à ce que vous récupériez rapidement vos placements et leurs valorisations". El segon de data 9 de febrer del 2000, considerat igualment autèntic pel perit, en el què el citat senyor es dirigeix al demandant manifestant que pagarà 200.000 francs a la fi de la setmana i els altres 200.000 amb la remuneració promesa a final del mes (foli 349). En el tercer, que el citat perit considera igualment autèntic, de data 10 d'abril del 2000 es dirigeix al demandant i a la seva esposa afirmant igualment que la remuneració promesa li serà pagada i que constatarà amb "Mimi" que és de qualitat (foli 351).

D'altra banda, malgrat per si sol el silenci no es pugui equiparar a una declaració de voluntat, cal tenir en compte que els demandats en cap moment es van oposar al contingut del requeriment que els demandants li van comunicar notarialment en data onze de desembre del 2001 en el què es feia menció de que a les quantitats degudes calia afegir els interessos de qualitat que s'afirmava s'havien pactat.

Per aquestes raons, considerem acreditat que els litigants van pactar que les quantitats deixades en préstec es retornarien amb interessos, sense que contradigui aquesta conclusió el fet que al reconèixer el

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

deute pendent el 10 de setembre del 2001 el Sr. Bucquet no en fes menció.

II.- Pel que fa al percentatge d'interessos que es van pactar, no hi ha a les actuacions prova directa del mateix, per aquesta raó cal aplicar al deute l'interès legal, ja que aquest té un caràcter subsidiari en cas que es pactin interessos però no es fixi la seva quantia, com destaca la Sentència d'aquesta Sala de 12 de gener del 1995. No obstant, en aquest cas els interessos legals s'haurien de reduir al 10% anual en cas que fossin superiors, ja que el mateix demandat admet en la seva carta de 11 de desembre del 2001 que renuncia a reclamar-los més alts (foli 23) i no és admissible un augment unilateral dels mateixos a partir del requeriment de pagament.

III.- L'últim problema a resoldre és a partir de quin moment es va meritjar el citat interès. En el cas present no es pot interpretar que ja des del primer moment es pactessin uns interessos per la quantitat prestada, ja que per un cantó el mateix demandant reconeix en el seu escrit de rèplica que es va pactar que es retornarien molt ràpidament, raó per la què no sembla raonable que es pactessin interessos, però és que a més en el mateix escrit (foli 235) es reconeix que els demandats "es van comprometre a retornar els diners prestats a aquesta part molt ràpidament i que, en un segon moment, pretextant que no els hi era possible reemborsar immediatament les quantitats prestades, es van comprometre a pagar interessos de qualitat", de tal manera que el pacte va ser en tot cas posterior a la concessió del préstec.

Per aquestes raons, entenem que es van pactar interessos sols en el moment en què es va començar a produir la demora en retornar el préstec i pel supòsit que aquesta perdurés en el temps i, per tant, els interessos legals, en no constar els convencionals, s'havien de pagar a partir del requeriment del creditor al deutor per tal que pagués el deute, ja que, d'altra banda, tampoc s'ha provat en quina data s'havien de retornar els diners.

Pel que fa a la data del requeriment no es pot admetre que aquest es produís el dia 3 de febrer del

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

2000, com pretén el recurrent, data en la què, pel que sembla, el Sr. Gauthier va recriminar quelcom a la Sra. Bucquet, ja que no es pot saber exactament que és el que li va recriminar ateses les relacions comercials entre les parts, sinó a partir del requeriment notarial de data 11 de desembre del 2001 en què es reclama formalment el deute que en aquell moment era de 19.231,94 euros (95.456,45 euros deguts menys 76.224,51 euros reemborsats fins llavors). Tot això tenint en compte que en data 5 d'agost del 2002 el deutor va reemborsar 6.000 euros, en data 17 de gener del 2003 2.000 euros, el 13 de febrer 1.800 euros, el 19 de març 1.500 euros, el 21 de maig 1.500 euros i el 4 de juliol 1.500 euros més, quedant per tant reduït el deute a la suma de 4.932 euros.

Per aquests motius, considerem que els demandats han de ser condemnats a pagar la suma de 4.932 euros, més els interessos legals generats per les diferents quantitats pendents d'abonament a partir de la data d'onze de desembre del 2001 fins el seu total pagament, tenint en compte que en cas que l'interès legal superés el 10% s'hauria de reduir a aquest percentatge.

IV.- En estimar-se el recurs procedeix imposar les costes de la instància als demandats, ja que s'ha estimat substancialment la demanda, i sense fer especial pronunciament respecte de les d'aquesta alçada en virtut del que disposa el Codi 7,51,5.

V.- Pel que fa al recurs interposat per la representació de la Sra. Marie-Hélène C. en el que es sol·licita que s'imposin les costes de la primera i segona instància al Sr. G. atès que ella entén que havia pagat el deute abans de la presentació de la demanda, cal destacar que la recurrent sols fa el pagament el dia 15 de setembre del 2003 quan ja s'havia formulat la demanda d'embargament preventiu, el dia 24 de juliol del 2002, i en el moment en el què se li comunica l'Aute que el decreta, fent a més un pagament parcial del deute que el creditor no tenia obligació d'acceptar. Per aquesta raó, entenem que el Sr. G. es va veure obligat a iniciar un procediment judicial per tal que els deutors atenguessin les quantitats de les que eren deutors i per tant no es poden imposar les costes d'un procediment a aquell que s'ha vist obligat a utilitzar-lo per defensar el seu dret, sinó a aquell que l'ha provocat.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

VI.- En desestimar-se el recurs cal imposar les costes del mateix a la recurrent, de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5..

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació del Sr. Patrice Jean Yves Gauthier contra la Sentència de l'Hble. Tribunal de Batlles de data 12 d'abril del 2006 que REVOQUEM PARCIALMENT en quan condemnem solidàriament als consorts Srs. Philippe René Constant B. i Marie Hélène C. al pagament dels interessos legals de la suma pendent de pagament el dia 11 de desembre del 2001, sempre que no sigui superior al 10%, tenint en compte els abonaments parcials efectuats a partir de llavors, i fins el moment en què sigui totalment saldat el deute, imposant a més als demandats les costes de la instància, confirmant en tot el demés la resolució recorreguda i sense fer especial pronunciament respecte de les d'aquesta alçada.

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat contra la mateixa Sentència per la Sra. Marie Hélène C. imposant les costes del mateix a la part recurrent.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-